

KADRI GÜRSEL

ben de sizin için üzgünüm



DESTEK YAYINLARI: 1016

ARAŐTIRMA: 243

KADRİ GÜRSEL / BEN DE SİZİN İÇİN ÜZGÜNÜM

Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü, yayınevinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

İmtiyaz Sahibi: Yelda Cumalıoğlu
Genel Yayın Yönetmeni: Ertürk Akşun
Yayın Koordinatörü: Özlem Esmegül
Son Okuma: Zeynep Atayman
Kapak Tasarım: İlknur Muştu
Sayfa Düzeni: Cansu Poroy
Kapak Fotoğrafi: Bradley Secker
Sosyal Medya-Grafik: Tuğçe Budak - Mesud Topal

Destek Yayınları: Ekim 2018

Yayıncı Sertifika No. 13226

ISBN 978-605-311-494-9

© Destek Yayınları
Abdi İpekçi Caddesi No. 31/5 Nişantaşı/İstanbul
Tel. (0) 212 252 22 42
Faks: (0) 212 252 22 43
www.destekdukkani.com
info@destekyayinlari.com
facebook.com/DestekYayinevi
twitter.com/destekyayinlari
instagram.com/destekyayinlari

Deniz Ofset Nazlı Koçak
Sertifika No. 40200
Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad.
Odin İş Mrk. B Blok No. 403/2
Zeytinburnu / İstanbul



KADRI GÜRSEL

**ben de
sizin
için
üzgünüm**



Nazire ve Erdem'e...

İÇİNDEKİLER

Önsöz ve Teşekkür	13
-------------------------	----

Bölüm 1

‘Yazarlık egonuzu azaltamıyorsanız seçime kadar yazmayın’	17
“Türkiye otoriter rejimle kalkınır”	21
Demirören’in cevap hakkı	26
“Hiç kitap okumadım” diyebilmek	28

Bölüm 2

TRT’den maaş alıp bildiğimi okudum	33
--	----

Bölüm 3

Nagehan Alçı’ya nasıl tahammül ettim?.....	43
“Alo Fatih kanalı”ndan CNN Türke	45
Nagehan Alçı’ya ben de tahammül edemiyordum	47
Dört Bir Taraf’ı 17-25 Aralık bitirdi.....	53
Silivri’den dört gün sonra yine Nagehan Alçı	55

Bölüm 4

Yıldırım Demirören’le futbolcu anlaşması	59
“Bu Kadri Gürsel CHP sözcüsü mü?”	65

Bölüm 5

Kovulacağımı bilsem o tweet'i yazar mıydım?.....	67
Suriye soruları	75
Basın özgürlüğü, Suriye politikasının kurbanı	77
Asıl hatayı beni kovduran iktidar yaptı.....	82
Cumhurbaşkanı'ndan aynı tweet'e iki şehirde şikâyet.....	85
Cumhurbaşkanlığı Genel Sekreterliği'nden anında reaksiyon.....	89

Bölüm 6

Diyarbakırlı Hamza Aslan beni neden öldürecekti?.....	91
--	-----------

Bölüm 7

O halde tutuklanacaktım	95
Çünkü "Cumhuriyet"	97
15 Temmuz darbe girişiminin getirdikleri	100
Çek tulumbayı, çek çek çek	101
OHAL altında kişisel iktidar ajandası	102

Bölüm 8

Bütün saçma soruları sükûnetle karşıladım, sonuncusu hariç	111
Evimde arama yapan polis: Biz FETÖ değiliz.....	113
Biri, "Kadri Gürsel'i de alın" mı dedi?.....	115
Resmi evrakta resmen tahrifat!.....	117
Göztaltındaki sevincimiz: Soruşturma savcısı İnam, FETÖ sanığı!	119

Savcının sorularına hak ettikleri cevapları burada veriyorum	121
Ve son soru: Darbeyi neden tamamlamadınız?	129

Bölüm 9

Bir köşe yazısının maceraları	135
Erdoğan babamız olmak istiyor	136
“Bilirkişi”nin totalitarizme katkısı	142
Herkes sübliminal mesaj vermekle suçlanabilir.....	146
Asıl ‘sübliminal mesajı’ rejim veriyor	147
Açıkça ve doğrudan	153
Cumhurbaşkanının şahsını hedef alarak.....	153
Cevapsız soru: Erdoğan, Bulgar Bakan’ın sigarasını neden darbeden 6 gün önce aldı?	154
Baba imiş gibi davranan adam bir şeyleri yanlış yapıyor	157

Bölüm 10

Erdoğan Türkiye’sinde gazetecilikte ısrarın gerçek anlamı nedir?	161
Gri gazetecilik ve siyah.....	170
Bir medya distopyası	173

Bölüm 11

“Mutlu olmakla yetinen mutlu olamaz, bil bunu”	175
Ka bir köşeye çekilip mutlu olmak istiyor	177
“Aptal Kars şehri” aslında Türkiye’dir	179

Ka, köşe yazarının azmini safça bulmaktadır	180
“Artık zalimlerle işbirliği yapan birisin”	181

Bölüm 12

92 ByLock’çu, 1 tetikçi	185
Ve tetikçi görevde.....	190
Tarihe geçen bir saçmalık: ByLock suçlaması.....	194
Mahkeme bir ByLock sorusu sorar diye boşuna bekledim.....	199
“ByLockçular mesaj attı diye tutuklu olan tek kişi benim Türkiye’de”	200
“Burada yargılanmamın gerçek nedeni muhalif olmamdır”	201
Ve ByLock suçlaması tutuklama nedeni olmaktan çıkar.....	208
“Hukuksuzluktan ölüyoruz”	209
Mahkeme heyetine hukuk öğretmek haddimizdir.....	211

Bölüm 13

Özgürlüğün fotoğrafı	219
-----------------------------------	-----

Bölüm 14

Tetikçiler galerisi	227
“Tetikçi” neden AKP dönemine özgü bir türdür?	235
Medya tetikçisi Cem Küçük bana kafayı neden taktı?	243
Medya tetikçilerine karşı koyma yolları.....	264

Bölüm 15

Mağpus gazeteciye tavsiyeler	267
Hapishane romantizmi neden kötüdür?	274
Sevimsiz olmayı göze almak.....	276
Oktay Ekşi'nin mektubu.....	277

Bölüm 16

Darbeyle gelen	279
12 Mart darbesinin etkisi ve 12 Eylül.....	284
Sürgünde gazetecilik.....	307
Son Söz	315

Önsöz ve Teşekkür

Bu kitabı yazmaya, Silivri hapisanesinin 9 numaralı kısmında uzayan tutukluluğum sırasında karar verdim. Kitabın taslağını da orada kaleme aldım. Ama bu bir “Silivri kitabı” değil. Fakat bu kitapta “Silivri” elbette var.

Bu, İstanbul 27’nci Ağır Ceza Mahkemesi’nde görülen “Cumhuriyet Davası”nın kitabı da değil. Ama Türkiye tarihinde basın özgürlüğüne ve bağımsız gazeteciliğe karşı girişilmiş en kapsamlı ve sistemli saldırı olan *Cumhuriyet* operasyonu ve davası, kendi hikâyemin ayrılmaz bir parçası olarak tabii ki bu kitapta.

Bu, Türkiye’de mesleğini yapmakta ısrar eden bir gazetecinin, kendisini okuruna yazmakla borçlu hissettiği bir kitap. Lakin bilinen anlamda, belirli bir konuya odaklanmış bir “gazeteci kitabı” değil.

İkinci bölümün ilk cümlesinde yazdığım gibi bu kitapta, Türkiye’de basın ve ifade özgürlüğünün ve de hukukun, otoriterleşme sürecinde önce kısmen ve nihayetinde tamamen yok edilmesinin şahsımda somutlaşan öyküsünü anlatıyorum.

“Ben de Sizin İçin Üzgünüm”de bir aşağıya burğu hareketi halinde tüm ülkeyi içine çeken genel kötü gidişatı kişisel hikâyemin bağlamında anlatıyorum. Tamamlanmış bir metni şimdiki zaman kipinde tarif ediyorum; çünkü hikâyeler, hikâyelerimiz hızla bir yerlere doğru akmaya devam ediyor.

“Ben de Sizin İçin Üzgünüm”ü yazmaya Aralık 2017’de, Silivri’den serbest bırakıldıktan iki ay sonra başladım. 12’nci bölümü bitirdiğimde 2018’in Mart ortasıydı ve sürmekte olan

Cumhuriyet davasında savcı esas hakkında mütalaasını sununca savunmamı hazırlamak üzere yazmaya ara verdim. Bu arada Türkiye’de çok şey değişti.

21 Mart 2018’de Doğan Medya Grubu bir bütün olarak iktidar yanlısı Demirören Grubu’na transfer edildi. Doğan Grubu’na bağlı gazeteler ve TV kanallarının yanı sıra, ulusal çapta örgütlü tek bağımsız haber ajansı olan DHA, gazete ve dergi dağıtım şirketi ve matbaa tesislerine varıncaya dek tüm grup el değiştirince, medya endüstrisinin tamamı da nihayet doğrudan iktidar tarafından kontrol edilir oldu. Bu, Türkiye’de ana akım medyanın sonuna geldiğini ilan eden bir gelişmeydi.

18 Nisan 2018’de Cumhurbaşkanı Erdoğan erken seçim tarihini açıkladı. Kitabı bitirmeyi 24 Haziran 2018 erken seçimlerinin sonrasına bıraktım.

8 Haziran 2018’de Erdoğan Demirören’in vefat ettiğini öğrendim.

Kitabın ilk bölümünü Erdoğan Demirören’le 12 Mayıs 2015’te ofisinde baş başa yaptığımız görüşmeye ayırmıştım. Aralık 2017’de bitirdiğim bu bölümün üslup ve içeriğinde Demirören’in vefatının etkisi altında kalarak herhangi bir değişiklik yapmadım.

Bu arada iktidar 24 Haziran erken seçimlerini kazandı ve Türkiye’nin öngörülebilir bir geleceğe kadar otoriter başkanlıkla yönetileceği kesinlik kazandı.

Ben kitaba ara vermiş iken, kötüye gidiş hızlanarak yeni olumsuz değişimlere yol açmış, Türkiye’nin durumu daha da bozulmuştu.

Temmuz 2018’de, kitaba kaldığım 13’ncü bölümünden itibaren devam etmek için çalışmaya koyulduğumda, daha önce bitirdiğim bölümleri Türkiye’nin yeni gerçekleri ışığında gözden geçirmeye gerek görmedim. Bunun bilinmesini isterim.

Gazetecilik ve geleceği hakkında kafa yorarken iç dünyamıza yöneldim ve Erdoğan Türkiye'sinde gazeteci olarak kalma kararlılığının anlamını sorguladım. 10'ncu bölüm bu bakımdan bir muhasebe denemesidir. Tartışmayı bir sonraki bölümde, Orhan Pamuk'un 2001'de yayımlanan siyasi romanı "Kar"daki bence en önemli temalardan bir olan "bencilce mutluluk arayışı" bağlamında, edebiyata bakarak sürdürmek istedim.

Bu kitap projesi, bağımsız gazeteciliğin ve gazetecilerin düşmanı iktidar tetikçileri hakkındaki düşüncelerimi de ilk kez kapsamlı biçimde paylaşma imkânı sundu bana.

Geçmişime dair merak edildiğini bildiğim ve bu arada bana en çok sorulan sorunun da cevabının alınmasını kolaylaştıracağını düşündüğüm için bu kitapta bazı otobiyografik öğelere de yer verdim.

Kitabı tamamlamak üzere iken, *Cumhuriyet*'te 7 Eylül 2018'de meydana gelen yönetim değişikliği üzerine köşe yazarı olduğum gazetemden ayrılmak zorunda kaldım. Yönetim değişikliğinden önce kaleme almış bulunduğum bölümlerde, *Cumhuriyet* gazetesi, davası ve sanıklarıyla ilgili herhangi bir değişiklik yapmadığımı da bilinmesini isterim.

Bu kitap vesilesiyle, *Cumhuriyet* davasında beni ustalık ve kararlılıkla savunan Galatasaray Liseli avukatlarım Profesör Dr. Köksal Bayraktar, İlkan Koyuncu ve Vecihi Tokuç'a büyük bir teşekkür borçluyum.

Hukukumuzu, gazeteciliğimizi ve özgür olma hakkımızı savunmak için yazan, çizen, konuşan, duruşmalarımızı izleyen yerli ve yabancı tüm değerli meslektaşlarımın hatırası yaşadığım sürece hafızamda baki kalacak. Hepsine kendi adıma teşekkür ederim.

Üyesi olduğum Uluslararası Basın Enstitüsü (IPI) başta olmak üzere, ulusal ve uluslararası tüm basın özgürlüğü savunucusu örgütlere, meslek kuruluşlarına, tutukluluğumuz boyunca

ortaya koydukları aktif dayanışma ve serbest bırakılmamız için harcadıkları büyük çabalar için gönülden teşekkür ediyorum.

Galatasaray Liseli tüm arkadaşlarıma, kardeşlerime, büyüklerime, Galatasaraylılar Ortak Akıl Platformu'na, Galatasaraylılar Derneği'ne, bu dönemde sergiledikleri dayanışma ve verdikleri destek için şükran hisleriyle doluyum.

Beni ve tutuklu *Cumhuriyet*çileri Silivri'de yalnız bırakmayan, duruşma salonunda ise iştiyakla savunan tüm avukatlara ve "Adalet Nöbeti" katılımcılarına kendi adıma teşekkür ederim.

Hapishanede ziyaretimize gelerek sesimizi dışarıya taşıyan, duruşma salonlarındaki varlıklarıyla bizlere destek olan tüm milletvekillerine şükran duyuyorum.

8 Ekim 2018, Gümüşsuyu

Bölüm 1

‘Yazarlık egonuzu azaltamıyorsanız seçime kadar yazmayın’

Demokrasilerde gazetecilik, meraklı insanların bir maaş karşılığında yapabileceği en keyifli, en heyecan verici iştir.

Henüz kimse farkında değilken çok ilginç olaylara tanıklık eder, önemli gelişmeleri herkesten önce siz öğrenirsiniz.

Sokaktaki insanın erişemeyeceği, sıra dışı, olağanüstü ve hatta tuhaf şahsiyetlerle tanışırınız. Bu kişilerle konuşur ve söyleşi yaparsınız.

Turistlerin gidemeyeceği ülkelere gider, herkesin giremeyeceği yerlere girersiniz.

İnsanlar, olaylar ve mekânların karşılıklı etkileşimi, büyük toplulukları ilgilendiren yeni ve farklı bir durumu meydana getirdiklerinde, bunun adı “haber” olur.

Haberin ana unsuru ise insandır.

Bazen bu insan bir gazete sahibi olabilir.

12 Mayıs 2015 Salı günü, köşe yazarı olarak çalıştığım *Mil-liyet* gazetesinin sahibi Erdoğan Demirören’in ofisine giderken burnum haberin kokusunu alıyordu. Günler öncesinde sekreteri aramış ve Demirören’in benimle özel olarak görüşmek istediğini söylemişti.

Bu görüşmenin 7 Haziran 2015 Genel Seçimlerinin öncesinde yapılmak istenmesi bir rastlantı olamazdı, buradan mutlaka bir haber çıkacaktı ve ben bu haberi yazamayacaktım. Bunu da biliyordum.

Gazeteci jargonunda gazete sahibi “patron”dur. Diğer taraftan gazete sahibinin de “patron” diye anılmayı hak edebilmesi lazımdır. Gazete patronu olabilmek, gazete sahibi olmak kadar kolay değildir.

Ben Erdoğan Demirören’i hiçbir zaman gazete patronu olarak görmedim. Bir işveren olduğunu ise işgal ettiği pozisyonun teknik tanımı çerçevesinde kabul etmek zorundayım. Kendisi, 17 yıldır editör ve köşe yazarı olarak çalıştığım, varlığına katkıda bulunduğum köklü ve büyük bir gazetenin 3 yıldır sahibiydi. Ve *Milliyet* onun sahipliği altında bu 3 yılı kadrosunu ve okurlarını sürekli kaybederek geçirmişti. Acı olan, bu kan kaybının gazetenin yeni sahibi tarafından tasarlanarak yönetilmesi idi.

Sorun olarak gördüğü birkaç köşe yazarı kalmıştı gazetede. Bunlardan biri de bendim tabii.

Erdoğan Demirören’le, Perşembe Pazarı ve Kuledibi’nin Haliç kıyısında birleştiği köşede yer alan, alüminyum cephe kaplamalı Milangaz binasının üst katındaki ofisinde bir buçuk saate yakın baş başa konuştuk.

Bu, kendisiyle ilk ve son görüşmem oldu.

Öncesinde, Demirören’le gündelik temas içinde olduğu için huyunu suyunu bilen bir yöneticiye sordum, “Ne tavsiye edersin, nasıl bir tutum içinde olayım” diye... “Asla tartışma ve ikna etmeye kalkışma çünkü başaramazsın” dedi.

Tavsiyeyi dikkate aldım ve onunla ne tartıştım ne de ikna etmeye yeltendim.

O zaman 30 yıla yaklaşmakta olan gazetecilik hayatım boyunca yöneticilerimle zor, fırtınalı ve gergin görüşmeler yapmıştım. Aralarında beni en çok bedbaht eden, en çok üzen, Erdoğan Demirören’le geçirdiğim o bir buçuk saatti.

Orada ahlaksız bir teklifte bulundu bana Demirören.

Saydım; hem de tam beş kere...

Lafı döndürüp dolaştırıp hep aynı yere getirdi ve her seferinde şu cümleyi tekrar etti:

“Kadri Bey, yazarlık egonuzu aşağıya çekemiyorsanız 7 Haziran seçimlerine kadar yazılarınıza ara vermeyi düşünür müsünüz?”

Yazdığım gazetenin sahibi bana kibarca para karşılığı susmamı öneriyordu. Çünkü yazmayacak ama maaşımı almaya devam edecektim.

Bu teklifi kabul etmek benim açımdan iki nedenden ötürü imkânsızdı.

Birincisi, para karşılığı susturulmuş olacaktım ki bunun mesleki ahlak normundaki karşılığı “rüşvet almak”tır. Asla hesabını veremezdim.

İkinci neden de Türkiye’de uzun yıllardır basın özgürlüğü mücadelesi veren bir gazeteci olmamdı. Rüşvetle susturulmak, varlığımı ve mücadelemi inkâr etmek anlamına gelecekti.

Bana “7 Haziran’a kadar yazmamayı düşünür müsünüz?” derken Demirören’in yüzünde, muhatabına geri çevrilmesi zor, kazançlı bir teklif sunan işadaminin kendinden emin ifadesi vardı.

Ağzının kıvrımlarına, hissettiği üstünlüğün müstehzi tebensümü yerleşmişti. Zihninden geçenleri yansıtan bir ifadeyi sadece dudaklarına bakarak takip edebileceğimi anlamıştım çünkü çekik ve kısık gözleri yuvarlarının içinde saklanıyorlardı.

Ben bir para kazanacaktım ve bunun tek koşulu işimi yapmamak olacaktı.

“Evet” diyeceğimi mi zannediyordu?

“Bende yazarlık egosu yok ki azaltayım. Yine de mesajınızı aldım ve sizi anladığımı sanıyorum” diye cevap verdim.

Erdoğan Demirören kendisini anlayıp anlamadığımdan emin olamadı. Bir müphemiyet dalgasının, maskı andıran yüzünü yalayıp geçtiğini hissettim.